

dens funktion reelt er at tjene som en individuel påvirkning af særlig lempelig art, er det rimeligt at give den en tilsvarende plads blandt kriminallovens foranstaltninger. Herfor taler også, at der efter § 82, stk. 1, (nu § 86, stk. 1) i konsekvens af lovens specialpræventive sigte er hjemmel til helt at undlade at iværksætte nogen reaktion.

Kommissionen kan ikke anbefale at opretholde det i § 81, stk. 2, nævnte begreb „*frihedsberøvelse*“, som dels omfatter foranstaltninger, der ikke efter en naturlig sprogbrug kan betegnes således, dels er for vægt i sin afgrænsning i kraft af ordene „*efter omstændighederne*“. Definitionen kan udgå, såfremt der kan ske en ændring af de bestemmelser, i hvilke den er af betydning, nemlig §§ 82, stk. 3, 83, 87 og 88, stk. 3, (nu §§ 86, 87, 91 og 92). Kommissionen har stillet nogle forslag, der tager sigte herpå.

Efter det oplyste må det anses for muligt i Grønland i høj grad at følge specialpræventive formål. På den anden side er det givet, at kriminalitetsbekæmpelsen ikke med fuldstændig konsekvens kan ske efter et behandlings- og resocialiseringssynspunkt. Det er nævnt i udkastets indledning p. VIII og i bemærkningerne p. 111, at der må kunne tages *generalpræventive* hensyn, f. eks. ved bagatelkriminalitet, og at der ved lovovertrædelser af moralsk indifferent karakter må lægges vægt på gennem en samfundsreaktion at bidrage til at skabe en opinion mod de pågældende handlinger. Af de hjemlede foranstaltninger vil navnlig bøden blive af praktisk betydning i disse henseender.

Omend det kan siges, at hidtidig retsopfattelse, den fremtidige samfundsudvikling og hver enkelt sags omstændigheder i princippet vil blive afgørende for, hvilken betydning der skal tilkomme de forskellige formål, har udkastet dog med rette givet udtryk for dette problem i *en almindelig regel i § 82, stk. 2*, (nu § 86, stk. 2), som fremhæver det individuelle behov for påvirkning og samfundets beskyttelse iøvrigt, dog med hensyntagen til gerningsmandens personlighed, gerningens beskaffenhed og omstændighederne iøvrigt. I straffelovskommissionen har der været delte meninger om, hvorledes man ved formuleringen af en sådan almindelig bestemmelse skal give udtryk for den indbyrdes vægt af disse hensyn.

Kommissionens flertal vil, som det også er udkastets tanke, men i klarere form, lægge hovedvægten på gerningsmandens personlighed og graden af den indicerede påvirkning. Dette må anses som en naturlig konsekvens af den grundtanke, der kendetegner grønlandsk kriminalret og giver sig udslag i en lang række af lovens enkelte bestemmelser. At det for den umiddelbare opfattelse af kriminelle forhold, i befolkningen og hos domstolene, altid i første række vil være selve den objektive handling, der springer i øjene, er vel rigtigt, men det er tillige så selvfølgelig, at dette faktum ikke behøver at dominere en bestemmelse om foranstaltningernes formål. Desuden har man i § 83 (nu § 87) et tydeligt udslag af hensyntagen til den objektive gerningsside. Det må anses for tilstrækkeligt at give udtryk for de samfundsmæssige hensyn ved en passus om, at afgørelsen træffes under hensyntagen til gerningens beskaffenhed og til samfundets interesse i at modvirke handlinger af den pågældende art. — Om mindretallets standpunkt henvises til lovforslaget og bemærkningerne.

Det har i kommissionen været overvejet, om der er trang til at give regler om *betingede domme*, når man altid ved en ubetinget dom til tilsyn kan opnå en senere ændring af afgørelsen i medfør af § 88 (nu § 92). Med henblik på ny lovovertrædelse i prøvetiden vil en betinget dom ingen rolle spille, fordi denne nye lovovertrædelse i sig selv kan danne grundlag for en hensigtsmæssig foranstaltning. Kommissionen er dog af den opfattelse, at regler om betingede domme måske i visse tilfælde kan være gavnlige, navnlig derved at truslen om en senere skærpelse understreges. Efter kommissionens forslag er der adgang